

1. Ukázka Neviditelný nepřítel „Z bláta do louže“

... Když se toho večera Abarhil vrátil do své jizby, do rána již nezamhouřil oka a nenaspal toho příliš ani za nocí, které následovaly. Hlavou se mu stále honily obrazy, kterých byl svědkem a které se nyní prolínaly s představou otce, jenž musel na tom strašlivém místě strávit dlouhé týdny. Pocit, že to zavinil jeho pozdní návrat, mu způsoboval obrovská vnitřní muka. Nemohl spát, nemohl jíst, přes den se pohyboval po chodbách hradu jako tělo bez duše. Nevnímal své okolí ani lidi, které potkával. Jednou se střetl i s Arnevinem a na jeho tváři postřehl úšklebek, který očividně vyvolal jeho nepřítomný pohled.

Trvalo mu více jak týden, než se z prodělaného šoku vzpamatoval. Až poté vpustila mysl do jeho vnitřních představ i jiné obrazy. Tentokrát už se jednalo o tváře živých. Byly to znovu obličejové tváře lidí, které potkal ve Městě válečníků. Přestože z toho města uprchl s pocitem, že si zachraňuje holou kůži, nyní si bytostně uvědomoval, že jsou to lidé, vůči kterým cítí dluh, se kterými jej spojují i hezké chvíle. Celý ten proces představoval pro jeho duši očistnou katarzi, která vyústila ve skálopevné rozhodnutí – musí pryč! Musí zachránit sebe, aby se potom pokusil spasit ty, kterým dluží.

Hned následujícího dne vyhledal správce hradu, aby jej požádal o splnění poslední části slibu.

„Aratore, mohl bych tě pár okamžiků zdržet?“ otázal se, když mu zastoupil cestu.

Elf mlčky přikývl.

„Chci tě požádat o splnění zbytku tvého slibu.“

Arnevin nechápavě zavrtěl hlavou. „Chceš se znovu podívat do podzemí? Bylo vidět, že tě to poznamenalo, Yorrâne. Chodil jsi tu jako tělo bez duše.“

„Nepopírám, že to mnou otřásl, tím spíše, když jsem si představil, kolik času zde strávil můj otčím. Chci z tohoto prokletého místa pryč. Proto chci, abys splnil zbytek svého slibu.“

„Chceš po mně, abych zradil svého velitele?“

„Jestli si to dobře pamatuji, už o tom padla řeč. On je pouze tvůj velitel, nikoliv tvůj pán, kterému jsi přísahal věrnost.“

„Máš příliš dobrou paměť, Yorrâne. Ale já si stále nejsem jistý, že jsi mne nechal nahlédnout i do těch nejzazších koutů tvé paměti. Tuším, že jsi mi neřekl vše. Když ty jsi nedodržel svou část dohody, proč bych já měl plnit to, co bylo slíbeno?“

„Nezatajil jsem nic z toho, co se týkalo tvých otázek a mého pobytu v Nazgrim Godaru,“ odvětil popuzeně Abarhil.

„Skutečně?“

„Dobře, když to chceš slyšet... Měl jsem v Nazgrim Godaru ještě jeden úkol. Přísahal jsem, že se o něm nezmíním. Šlo o jakýsi podivný předmět. Už ses na něj ptal, ale neřekl jsi, jak se jmenuje. Rômenkhôr jej jmenoval. Takový divný název...“

Abarhil svrástil obočí a vypadalo to, že se usilovně snaží si vzpomenout. Bylo to však jen divadlo, jež mělo vzbudit Arnevinův zájem. Návnada zabrala a elf vzrušením polkl.

„Zatraceně, slyšel jsem ten název jen jednou... Pomoz mi.“

„Začínalo to na amma– ?“

„Ano, tak nějak to bylo. Ammad... ammal... ammar...“

„Ammarond?“ nevydržel to Arnevin.

„Ano, ammarond. Máš pravdu, už jsem si vzpomněl. Rômenkhôr mi zakázal, abych o tom s někým mluvil. Pod ztrátou hrdla!“ řekl s důrazem Abarhil a významně se na Arnevina podíval. „Teď mi dlužíš život. Pokud ti svěřím tohle tajemství, může mne to na tomto hradě stát krk. V takovém případě zde nemohu zůstat.“

„Však já svůj dluh splatím, ale teď mluv, našel jsi o něm nějakou zprávu?“

Arnevin chytil Abarhila za ruku, zatáhl jej do jakéhosi výklenku a ostražitě se rozhlédl. Chodba byla liduprázdná.

„Možná?“ odtušil neurčitě Abarhil.

„Jaké možná! Co o něm víš?“ naléhal elf.

Abarhil se škodolibě usmál. „To ti povím, až mi otevřeš dveře na svobodu. Uzavřeli jsme obchod, aratore, a tohle je moje pojistka, že odtud vyjdu živý.“

„Ty prokletý bastarde!“ Arnevin odstoupil, příkrčil se jako kočka a povytáhl svou dýku.

Abarhil jen zavrtěl hlavou a zvedl mírumilovně dlaně.

„Ovládej se, aratore. Mrtví nemluví, to bys měl vědět.“

„Však na mučidlech promluvíš,“ odtušil vztekle elf.

Abarhil přikývl. „O tom nepochybuji, zvláště potom, co jsem viděl. Ale měl bys vzít v úvahu, že tam velmi pravděpodobně řeknu i věci, které by asi neměly slyšet jiné uši než tvé. Ať chceš, nebo ne, stali se z nás spojenci, aratore. Není jednodušší splnit svou polovinu slibu? Je to dokonalý klíč k mé paměti a mým ústům.“

Arnevin se na Abarhila díval a ztěžka dýchal křečovitě sevřenými ústy. Měl široce roztažené chřípí nosu a jen s největšími obtížemi ovládal svůj vztek. Zařaté pěsti svědčily o vnitřním zápase. Bylo pro něj těžké vyrovnat se s pocitem, že jej do úzkých zahnal obyčejný smrtelník, kterým jinak pohrdal.

Předpokládám, že lituješ, že ses do toho zapletl, pomyslel si s úšklebkem Abarhil, který věděl, že rozehrál hru, pro kterou nemá v ruce jediný trumf.

„Ty víš, kde je šperk ukrytý?“ zasípal Arnevin, který konečně ovládl své emoce. Chtěl se ubezpečit, že vynucený obchod bude výhodný i pro něj.

Abarhil přikývl a pokračoval ve své hazardní hře.

„Přirozeně mi ho neukázali, ale bylo mi řečeno, co je jádrem jejich tajemství a neporazitelnosti.“

Arnevin se zhluboka nadechl. „Dobře, až nastane ta správná chvíle, vzkážu pro tebe. Sbal si své věci a buď ode dneška připravený každý večer. Ber jen to, co ukryješ pod plášť, abys nezbudil podezření. Ale běda ti, jestli na mne něco šiješ!“

Abarhil přikývl a oba se mlčky rozešli.

Večer si Abarhil prošel věci, které si s sebou vzal do Hísrontu. Bylo toho málo, protože většina jeho zavazadel zůstala v hostinci U Kvítku. Nepočítal s tím, že se jeho pobyt na Rômenkhôrově hradě tak protáhne.

Ukryl si do opasku tu trochu peněz, kterou měl u sebe. Z každé večere si nechal kus trvanlivého jídla, sýr, šunku, chléb, které ukryl do svého šatstva. Připravil si to nejteplejší oblečení, které zde měl k dispozici. Zima už pomalu končila, ale noci byly stále chladné a mrazivé. Netušil, kam jej osud nasměruje, ale tajně doufal, že to bude na pravý břeh Velké řeky, do Travín, které již dobře znal. Na opačné straně by jej čekala divočina Bukoviny. Tam mu nebudou peníze k ničemu, naopak by potřeboval nějakou zbraň, které však byly všem hostům hradu zapovězeny.

Celý dlouhý týden nebylo o Arnevinovi ani vidu ani sluchu. Mezitím přišla obleva a i přes hradby byl slyšet praskot, jak začaly pukat ledy na zamrzlé řece.

Večer mu sluha přinesl jídlo, kde našel mezi krajíci chleba ukrytý maličký svitek papíru s krátkou větou: „Dnes v noci, třetí zvonění, východní okraj zahrady.“

Pár slov, po kterých se Abarhila zmocnila horečka. Konečně se dostane z tohoto vězení ven. V té chvíli neuvažoval o tom, co ho čeká za zdí. Myslel jen na to, že bude konečně za ní. Teple se oblékl, vzal si plášť, pod který ukryl malé zavazadlo. Z komnaty se vytratil ještě za šera. Chtěl, aby to vypadalo, že se jde před usnutím projít do zahrady, což dělal velmi často. Strážci na chodbách jej jako obvykle přehlíželi a nikdo si ho nevšímal. V zahradě se vmáčkł do jednoho z výklenků ve stěně donjonu. Od rána padal mrznoucí déšť. Zimomřivě si přitáhl plášť k tělu.

„To si u Gortara nemohl vybrat jiný večer? V tomhle by ani psa nevyhnal,“ zabručel do kapuce pláště, když z úkrytu sledoval kontury hradních zdí rozmazaných drobným vytrvalým deštěm. „Tohle počasí si snad vybral záměrně,“ zamumlal pro sebe a jen tu větu vyslovil, zarazil se.

Dosud ve svých plánech vycházel z toho, že Arnevin splní slib, a představoval si, že mu otevře některou z postranních branek hradu. Teprve teď ho napadlo, že by to mohla být léčka. Už se však nedalo nic dělat. Cesta zpátky byla uzavřená, dveře do zahrady již strážní zamkli.

Když se na hradbách ozvalo třetí zvonění oznamující další střídání stráží na hradbách, vyplížil se ostražitě ze svého úkrytu. Byl to okamžik, kdy původní stráž hradby již opustily a oči nových strážců, kteří přicházeli z osvětlených chodeb, si ještě nepřivykly venkovní temnotě. Přeběhnout zahradu mu trvalo jen pár okamžiků. Východní okraj zahrady přímo u hradební zdi byl díky bohu naprosto temný. Nedosáhlo sem ani slabé měsíční světlo, ani světlo pochodní rozmístěných na hradbách. Vzrušeně dýchal, což nebyl ani tak důsledek krátkého běhu jako spíše jeho rozrušení. Zatím zde nikdo nebyl. Přitiskl se k hradební zdi. Po nějakém čase se kus od něj ve tmě ozval tichounký hlas.

„Yorrâne! Yorrâne, jsi tady?“

Vyrazil za hlasem a po pár krocích rozeznal ve tmě kontury postavy v černém plášti.

„To jsi ty, Arnevine?“

Oslovený se s cuknutím otočil.

„Pfuj!“ odfrkl si. „Jsi jako duch.“

„Strávil jsem měsíce v divočině. Tak kde je ta slíbená díra na svobodu?“

„Nejdříve pověz, kde je ukrytý ammarond.“

„Až bude brána otevřená.“

„Pojď! A potichu.“

Protáhli se podél hradební zdi až k místu, kde se hradba stýkala se stěnou paláce. Zde byly dveře, které Arnevin otevřel. Jakmile je zabouchl, vytáhl zpod pláště svíci a křesadlo. Chvilku trvalo, než se mu ji podařilo zapálit.

„Jdeme.“

„Kam ta chodba vede? Pod hradby?“

Arnevin jen mlčky přikývl. Po krátké chvíli došli k dalším dveřím. Arnevin na ně ukázal.

„Tam čeká tvoje svoboda. Kde je ammarond?“

Celý týden Abarhil přemýšlel, co Arnevinovi říci, aby to vypadalo věrohodně. Přirozeně vůbec netušil, co ammarond je, a už vůbec neměl představu, kde by se mohl skrývat. Čím si však byl jistý, je, že jeho sdělení musí vypadat důvěryhodně. Zvažoval různé možnosti. Šperk je ukrytý v chrámu, v darserdanově paláci, v katakombách pod hlavním náměstím... Pak ale vše zamítl a rozhodl se, že řekne pravdu, kterou jen nepatrně upraví.

„Není tam.“

„Cože?“ Arnevin sebou trhl. „Tys mě podvedl, ty lidská jepice?“ Jeho ruka sjela k jílcí meče. „Tohle tě bude stát krk.“

„To bych nerad, aratore, zvláště když už stojím u dveří na svobodu. Netvrdil jsem, že ammarond je v Nazgrim Godaru, slíbil jsem ti prozradit, kde ho hledat.“

„Kde tedy je?“

„Daleko na západě je ještě jedna pevnost nazgrian. Jmenuje se Ael Medesgar.“

Arnevin se na Abarhila překvapeně podíval. „Takže celé to tažení proti Nazgrim Godaru...“

„Je naprosto zbytečné. I kdyby zvítězili, nic tam nenajdou.“

„To bude Saitirno překvapený. Ale počkej, počkej, Yorrâne, tohle jsi Rômenkhôrovi neřekl? To by celé tohle tažení odvolal! Tak jak je to? Lhal jsi jemu, nebo mně?“

„Nelhal jsem. Řekl jsem, že o talismanu ukrytém v Nazgrim Godaru jsem se nic nedozvěděl. Neptali se mne na to, co si o tom myslím, chtěli vědět, co vím. Ty jsi byl první, aratore, kdo se zeptal, co si o tom myslím.“

„Hmm, a jak víš, že je tam ukrytý?“

„Nevím, ale předpokládám. Dozvěděl jsem se o tajné pevnosti, kde jsou ukryté nejdůležitější památky Enqaindorů. Tak kde by byl jinde? Prý tam je i náhrobek Hanwadôra.“

Arnevin zvedl obočí. „Cos to řekl? Hrob Ztraceného krále?“

Abarhil přikývl. „Víc nevím a teď je řada na tobě. Splň svou část slibu. Nebo mě raději vydáš strážím, abych to vše na mučidlech vyzvonil i tvému veliteli?“

Arnevin nic neřekl, jen zavrtěl hlavou a zpoza pláště vytáhl klíč, který strčil do zámku a několikrát jím otočil. Těžké dubové dveře zavržaly, když je pootevřel.

„Cesta na svobodu je volná, Yorrâne.“

Arnevin poodstoupil s podivným výrazem stranou.

Abarhil se na něj podezíravě podíval a pak natáhl ruku. „Tvoji dýku, aratore.“

„Cože?“

„Chci tvoji dýku. Nemám žádnou zbraň a venku ji nenajdu. Budu ji potřebovat.“

„Ach tak,“ usmál se Arnevin. Sklonil hlavu, odepjal dýku i s pochvou od opasku a podal ji Abarhilovi. „Ještě něco na rozloučenou?“

Abarhil zavrtěl hlavou. „Otevři dveře dokořán.“

Arnevin otočil dveřní křídlo tak, že se dotklo kamenné stěny chodby. Abarhil opatrně vyhlédl ven. Jediné, co spatřil, byla neprostupná tma.

„Je to bezpečné?“

„Nepožadoval jsi bezpečí, ale svobodu. Slíbil jsem ti, že ti umožním opustit tento hrad, a to plním.“ Arnevin kývl bradou do tmy. „Tak co, Yorrâne, vypadá to, že máš z té svobody nahnáno?“

Abarhil na okamžik zaváhal, ale potom rozhodně prošel mezi veřejemi. Dveře se za ním s tichým zavržením zavřely. Uslyšel otočení zámku. Pak se za ním otevřelo malé okénko a uslyšel Arnevinův výsměšný hlas.

„Štastnou cestu a pozdravuj pána podsvětí, Yorrâne.“

Chvíli trvalo, než Abarhilovy oči přivykly temnotě kolem. První, co jej zarazilo, bylo, že na rozdíl od zahrady necítí na tváři žádné drobné kapky z vytrvalého deště. Zvedl hlavu a zjistil, že má nad hlavou něco temného, co vypadalo jako klenutý strop. Jeho oči pozorně sledovaly klenbu, která mizela několik desítek stop před ním ve tmě. Uvědomil si šumění proudící vody, uslyšel skřípání ledových ker v řece.

Ještě chvíli trvalo, než pochopil.

Chodba, kterou přišli, ústila v patě prvního pilíře mostu, který spojoval hrad s levým břehem řeky. Stál na nevelkém ochozu pilíře, necelou stopu nad hladinou řeky a všude kolem něj byla voda plná rozlámaných ker.

Také už mu bylo jasné, proč Arnevin tak dlouho čekal a proč si vybral zrovna tento večer. Po zamrzlé řece by se bez problému dostal na břeh, ale šance, že se mu něco takového podaří po rozlámaných krách, byla mizivá.

